

Morgenkåseri NRKP2 07.12.2005

Om å gjøre ingenting

Jeg fikk lyst til å gjøre *ingenting*. Den trangen kommer gjerne etter fire julebord. Jeg trengte et *avbrekk*. – Det høres nesten ut som en forbrytelse, og er egentlig ganske treffende; jeg ville bryte meg ut av julehverdagen.

Når jeg tenker meg om, har jeg ikke tall på hvor ofte jeg har sagt til barna at det ikke går an å gjøre *ingenting*. For dem er *ingenting* omtrent det samme som å kjede seg. Dét ikke bare går an, det er til og med sunt. Plutselig må hjernen stole på egne krefter, og det kan være en interessant erfaring.

Voksnes *ingenting* er litt annerledes. *Ingenting* er å gjøre noe annet enn det vanlige. Sånn er det iallfall med meg, og denne førjulsdagen kjente jeg at en tur i skauen var en glimrende *ingenting*. Tjuefire timer sammen med grantrær uten julepynt, la kroppen forvandle juledrammene til *ingenting*, og se hvordan bålet omskaper alt til *ingenting*.

Jeg stappet soveposen og alt det andre i sekken - og vekket ullklærne av sommerdvalen. Teltet droppet jeg ettersom det var spådd oppholdsvær; men for sikkerhets skyld tok jeg med en vanntett redningsduk. Man vet jo aldri ...

Én time før den bleke vinterdagen sluknet, var jeg i full gang med å lage seng av granbar og sanke tørre kvister til bålet. Det var noe rituelt over å se juleannonsene i dagens avis flamme opp under vedpinnene og utslette de siste sporene av julestria. - Jeg fikk sju fine *ingentingtimer* med taus stirring inn i flammene før jeg bestemte meg for å krype i posen.

Det var *da* moroa begynte. Det kom nedbør likevel. Sludd.

Heldigvis hadde jeg redningsduken, en sånn fiks sak med varmereflekterende metallfolie på innsiden og glidelås. Jeg laget et hylster og krøp inn.

Det er utrolig hvor varmt og tørt det kan bli under en sånn vanntett duk ute i snøen, selv om sørpevannet renner en millimeter fra nesetippen. Jeg sovnet med et smil om munnen, mens snøfillene klasket søvndyssende mot duken.

Et par timer senere våknet jeg, våt og iskald. Soveposen var usedvanlig klissvåt: Det var som om noen hadde stukket en hageslange inn under duken.

Jeg, som trodde jeg var en friluftsmann, hadde glemt å ta høyde for *kondens*. All fuktigheten kroppen slapp ut ble stengt inne i mitt en gang så tørre hylster. Like mye som duken beskyttet meg mot snøen *utenfra*, holdt den tilbake vannet som kom *innenfra*. Jeg lå og plasket i min egen damp.

Først da kom jeg på at soveposen hadde dunfyll og ikke tålte vann. Dun har en fantastisk isolasjonsevne i tørr tilstand, men nå var den ikke mer verd enn en våt skurefille.

Det var bare å krype ut av svettebadet og inn i snøslapset. Jeg festet duken i noen trær og lagde tak med valne fingrer og klaprende tenner. De neste seks nattetimene jobbet jeg jevnt og trutt med å gnikke varme i kroppen. Ut på morgenkvisten tror jeg til og med jeg sovnet.

Mens jeg satt ved frokostbålet og spiste varm havregrøt slo meg at jeg virkelig hadde gjort *ingenting*: *Ingenting* av det jeg pleier å gjøre i julestria. Hjernen hadde vært et helt annet sted. Tankene hadde gått i nye baner, vært sammen med grantrærne. Jeg hadde *opplevd* noe.

Jeg hadde til og med taklet vesentlige utfordringer og lært noe. Nå vet jeg hvordan min *nest*e natt i skauen skal bli tørr og varm, og hvor befriende det er å ta en pause fra jula. Det vet du også. Husk det når du får lyst til å gjøre *ingenting*. Og ikke glem at når du gjør *ingenting*, da kan *alt* skje.

Av Petter Mejlænder